

תפ (באר שבע) 80545-09-25 - מדינת ישראל - משרד החקלאות נ' אליעזר שטיינברג

ת"פ (באר-שבע) 80545-09-25 - מדינת ישראל - משרד החקלאות ע"י נ' אליעזר שטיינברג ע"שלוט באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 80545-09-25
מדינת ישראל - משרד החקלאות ע"י
ב"כ צליל משיח

נגד

אליעזר שטיינברג ע"י

ב"כ דניאל מזרחי

בית משפט השלוט בבאר-שבע

[08.02.2026]

כבוד השופטת מירב עמר כהן

החלטה

בפני מספר טענות מקדמיות:

האחת - בקשה לביטול/ מחיקה של כתב האישוט ולחילופין זיכוי הנאשם מחמת פסול או פגם בכתב האישוט. הנאשם טוען כי כתב האישוט אינו נוקב במועד מסוים לביצוע העבירה.

השנייה - עניינה טענת הגנה עובדתית.

השלישית - עניינה בשאלה: על מי מוטלת האחריות לסימון ראשי הבקר, האם על הווטרינר הממשלתי או על המחזיק בבקר?

כללי:

1. בתאריך 30/9/25 הוגש כתב אישוט המייחס לנאשם 16 עבירות של הוצאת בעלי חיים ממשק ללא היתר וטרינרי בכתב - עבירה בניגוד לתקנה 2(א) לתקנות מחלות בעלי חיים (הסדרת תנועת בעלי חיים בישראל), תשמ"ב - 1982 וכן, 11 עבירות של החזקת ראשי בקר ללא תווית סימון - עבירה בניגוד לתקנה 2(א) לתקנות מחלות בעלי חיים (רישום, סימון והובלה של בקר), תשמ"ה - 1985;

2. ע"פ עובדות כתב האישוט, במועד הרלבנטי לכתב האישוט הנאשם החזיק בראשי בקר, במשק השייך לו, במושב גבעתי (להלן: "המשק").

עובר לתאריך 10.1.23, במועד שאינו ידוע למאשימה, הוציא הנאשם ממשקו, לצורך מכירה, 16 ראשי בקר, וזאת כאשר לא היה לראשי הבקר היתר העברה בכתב מאת רופא וטרינר ממשלתי.

בתאריך 19/3/23 הנאשם החזיק במשק 11 ראשי בקר, שגילם מעל 7 ימים, ללא סימון בתווית אוזן ממשלתית.
3. בתאריך 8/1/26 ציין ב"כ הנאשם כי טרם קיבל לידיו את כלל חומרי החקירה אך ביקש להעלות טענות מקדמיות המתייחסות לכתב האישום.

ב"כ הנאשם בטיעונו ציין כי רופא הווטרינר הממשלתי הוא אשר צריך לסמן את הבקר ולכן עליו לפנות לחקלאי ולבקש ממנו להעמיד את הבקר לסימון. לא פנו לנאשם, הנאשם לא סירב לפניה כזו ולכן מי שעבר עבירה היא הלשכה הווטרינרית שלא פנתה לנאשם. לדידו, החובה מוטלת על הרשות לפנות לחקלאי בבקשה לסמן/לחסן וכו'. אם החקלאי מסרב זו עילה להגשת כתב אישום.

טענה נוספת, התייחסה לתיאור העובדות: "במועד שאינו ידוע למאשימה". לטענתו, אם המועד אינו ידוע יש כאן ספק ואין ראיות. לטענתו האמירה שהנאשם הוציא ראשי בקר לאן? מה הסימונים שלהם? לאיפה הוציא אותם? עוד טען כי אם חקלאי ביצע מכירה של ראשי בקר, ביצע העברת בעלות בלשכה הווטרינרית והעברת הבעלות הושלמה, הוא לא צריך לרוץ אחרי המשאית ולבדוק אם הבהמה הגיעה ליעד שלה. החקלאי מסר גרסה לפיה הבהמה נמכרה. אם יש בעיה היה עליהם לבוא לקונה בטענות ולא לחקלאי שמכר. לאחר הבהרת הטענה, ב"כ הנאשם טוען ביחס לסעיף 2 לכתב האישום כי היה היתר העברה והחקלאי עשה את המוטל עליו. משכך, ביקש להורות על ביטול האישום או זיכוי הנאשם.

ב"כ המאשימה ציינה כי העבירה המיוחסת לנאשם היא שהוא החזיק ראשי בקר לא מסומנים. הדרישה לפיה הווטרינר הממשלתי יגיע לכל משק היא טענה שלא יכולה לעמוד. ולגבי הטענות הנוספות שעלו ביקשה להתייחס בכתב. בדיון הנ"ל נתנה אפשרות לנאשם להשלים טיעונו בכתב וכך גם למאשימה. הנאשם לא הוסיף טיעון בכתב. בתאריך 27/1/26 הגישה המאשימה תגובתה בכתב.

בתגובה ציינה כי האחריות לסימון הבקר מוטלת על הנאשם. על הנאשם לפעול פוזיטיבית אל מול הרשות. בתוך כך הפנתה לת.פ. 31664-02-23 אשר קובע אחריות הנאשם לשיבוב הגמלים גם אם הדבר מצריך פניה חוזרת לרשות. עוד הטעימה כי בניגוד למקרה דשם, שהנאשם שילם את האגרה והמתין לשיבוב הגמלים, במקרה דכאן הנאשם לא פנה ללשכה ולא שילם אודות סימון ראשי הבקר לא לפני מועד העבירה וגם לא לאחריה.

ביחס לטענת הנאשם המתייחסת לביטוי: "בזמן שאינו ידוע למאשימה", ציינה המאשימה כי ניתן להרשיע נאשם על בסיס כתב אישום שבו מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדויק ובלבד שהזמן אינו רכיב חיוני מיסודות העבירה, לא נגרם עיוות דין, או קיפוח של הנאשם ביכולתו להתגונן. לדידה, הבחינה היא האם הנאשם יודע להתגונן מפני המעשים המיוחסים לו.

ביחס לתמיהת ההגנה באשר למיהות ראשי הבקר המדוברים השיבה כי הנאשם הכחיש באופן גורף הוצאת ראשי בקר ולאחר מכן ציין כי היה ברשותו היתר העברה כדין לראשי בקר הנטענים הרי שעצם הטענה מעידה כי הנאשם מודע לראשי הבקר הנטענים בכתב האישום. ביחס לטענה כי כתב האישום אינו מפרט לאן הוצאו ראשי הבקר, ציינה כי העבירה מדברת על הוצאת ראשי הבקר מהמשך ואין רלוונטיות לשאלה לאן הוצאו. ביחס לטענה כי יש לנאשם צו היתר להעברת ראשי הבקר - זו טענה עובדתית הצריכה הוכחה ויש להוכיחה במשפט.

דין והכרעה:

4. הנאשם טען מספר טענות:

א. פגם או פסול בכתב האישום - כתב האישום אינו נוקב במועד מדויק לביצוע העבירה. לדידו העובדה כי המאשימה אינה יודעת את מועד העבירה מקימה ספק או מהווה מחסור בתשתית ראיתית. ראשי הבקר שנטען שהוצאו לאן הוצאו? מה הסימונים שלהם?

ב. טענת הגנה עובדתית - לנאשם יש היתר העברה ביחס לראשי הבקר שהוצאו מהמשק.

ג. לטענת הנאשם האחריות על סימון ראשי בקר מוטלת על הווטרינר הממשלתי ולא על החקלאי. החקלאי נדרש להעמיד את הבקר לסימון/לחיסון ע"פ דרישה. רק אם מסרב לעשות כן קמה עבירה בהתאם לתקנות.

להלן נדון בטענות כסדרן, בבחינת האומר על הראשון ראשון ואחרון אחרון (משנה ה, ז).

5. פגם או פסול בכתב האישום - מועד ביצוע העבירה

הנאשם טען כי ביחס לעבירה הראשונה נטען בכתב האישום "במועד שאינו ידוע למאשימה". לדידו, בנסיבות אלה יש ספק או שאין תשתית ראיתית ויש למחוק את כתב האישום ולחילופין, לזכות הנאשם מאישום זה.

כתב האישום מנוסח כך:

"עובר לתאריך 10.1.23, במועד שאינו ידוע למאשימה, הוציא הנאשם ממשקו, לצורך מכירה, 16 ראשי בקר, וזאת כאשר לא היה לראשי הבקר היתר העברה בכתב מאת רופא וטרינר ממשלתי".

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982 (להלן: "החסד"פ"); קובע את הפרטים שכתב אישום אמור לכלול. בין היתר, בס"ק 4 קובע כהאי ליסנא: "תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם". (ההדגשה שלי- מ.ע.כ.).

לא בכדי קיימת הסתייגות בסייפא של הסעיף המתייחס למקום וזמן שכן ניסיון החיים מלמד כי לא בכל מקרה ניתן

לדייק בזמן ביצוע העבירה או במיקום המדויק בו בוצעה העבירה.

אין ספק כי כתב האישום בהליך הפלילי הוא המסמך המכונן ועל פי המסגרת המתוארת בו מנהל הנאשם את קווי הגנתו. (ע"פ 4415/16 מדינת ישראל נ' פלוני (סעיף 6 לפסק דינה של השופטת חיות, כתוארה אז)(נבו - 15.10.17). ברי הוא כי מידת ההפשטה של כתב האישום היא נתון שיש לו משמעות ויש לבחון אותו. ואולם, כפי שנקבע בפסיקה, מקום בו לא פורטו המקום/הזמן, אין בכך, מניה וביה, כדי לבסס טענה בדבר מידת מופשטותו של כתב האישום. ככל שפרט חסר בכתב האישום המבחן הרלבנטי הוא האם חסרונו משליך על הגנת הנאשם? והאם יש חשש לפגיעה או קיפוח בהגנת הנאשם עקב כך. (ראה ע"פ 2647/21 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו - 21.8.22).

התשובה לשאלה זו תלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. היינו, יהיו מקרים שבהם מועד ביצוע העבירה הוא קריטי להגנת הנאשם (למשל: טענת אליבי) ויהיו מקרים שבהם לא תהיה לכך נפקות. ומהתם להכא, במקרה דנן, בכתב האישום צוין כי מדובר על אירוע שבו הוצאו 16 ראשי בקר מהמשק, במועד לפני התאריך 10/1/23.

ראשית, אציין כי לא הוצג ולא נטען בפני פירוט של מהות הפגיעה הנטענת בהגנת הנאשם. פירוט אשר יתייחס למסד הנתונים (עובדות/ראיות) אל מול הגנת הנאשם. הפסיקה קבעה כי אין די בהעלאת הטענה להעדר ציון מועד, כשלעצמה, כדי לבסס, מניה וביה, את הטענה אלא יש צורך בבחינה עניינית. (ראה דבר כב' הש' כבוב בע"פ פלוני הנ"ל, סעיף 25 לפסק הדין). משכך, ולו מטעם זה לבדו, דין הטענה להידחות.

שנית, גם בחינת הטענה לגופה מובילה לדחייתה. ב"כ הנאשם טען כי ביחס לסעיף 2 היה היתר העברה והחקלאי (הכוונה לנאשם) עשה את המוטל עליו לפי סעיף זה. (ראה עמ' 4 ש' 10 לפרוט' מיום 8/1/26). היוצא איפוא כי הנאשם יודע באיזה אירוע מדובר, באילו 16 ראשי בקר מדובר שכן הוא טוען לגביהם כי היה ברשותו היתר העברה כדן. לפיכך, לא התרשמתי כי העדר ציון המועד המדויק של העבירה גורם לפגיעה כלשהי ביכולתו של הנאשם להתגונן. לאור האמור, הטענה נדחת.

עם זאת, מצאתי להעיר כי לתחימת מועד ביצוע העבירה קיימת השלכה נוספת והיא סוגיית ההתיישנות. בהקשר זה, ראה הנחיה 3.1 להנחיות פרקליט המדינה שעניינה הכנה וניסוח של כתבי אישום. סעיף 19(1) קובע כי כאשר מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדויק למאשימה יצוין טווח הזמן הידוע. וראו הקביעה כהאי לישנא: ככל שהדבר מתאפשר ורלוונטי, יכלול כתב האישום גם את הפרטים הבאים:

(1) מועד מדויק ככל הניתן של ביצוע העבירה ומשך הזמן שבו בוצעה. כך לדוגמה: "בתקופה שבין ___ לבין ___ ביצע הנאשם ___". פירוט עובדה זו נדרש, בין היתר, על מנת למקם את העבירה על ציר הזמן ולאפשר לנאשם במקרה הרלוונטי לטעון ולבסס טענת אליבי, טענת התיישנות ועוד. במקרה שבו מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדויק למאשימה, יצוין טווח הזמן הידוע שבו בוצעה העבירה. כך לדוגמה: "בין החודשים/השנים ___", "ולחלופין, "במחצית הראשונה של שנת ___" וכדומה. (ההדגשה אינה במקור - מ.ע.כ.).

במקרה דנן, כתב האישום מצביע על כך שהעבירה בוצעה עובר לתאריך 10/1/23 אך לא צוין כמה זמן לפני מועד זה, או לחלופין, לא צוין טווח זמן לפני.

המאשימה לא התייחסה לטענת התיישנות אלא רק לסוגיית האפשרות של הנאשם להתגונן מפני האישומים נגדו. ועוד, פסקי הדין שאליהם הפנתה, בהקשר לטענת אי ציון מועד מדויק בכתב האישום, אינם רלבנטיים למקרה דנן שכן, אמנם במקרים אלה לא היה ציון מדויק של מועדי ביצוע העבירה אולם, הייתה תחימה של מסגרת זמן, טווחי זמן שלא כפי כתב האישום דנן. להן נפרט:

ת.פ (מחוזי - ים) 2056-04-24 מדינת ישראל נ' עלאא גתית (נבו, 6.5.25) - שאליו הפנתה המאשימה אינו זהה לעובדות דנן. דשם, הנאשמים טענו להתיישנות בשים לב לכך כי כתב האישום אינו מפרט את התקופה לאורכה הוחזקו הסמים. ואולם, דשם נכתב כי התחנה פעלה "שנה אחורה" ומועד ביצוע עסקאות הסמים היה ידוע ונרשם בכתב האישום כך שהמועד בו הוחזקו הסמים לא היה ידוע במדויק אך היה פירוט של טווח זמנים. ראה התייחסות בית המשפט לטענת ההתיישנות בסעיף 12 להחלטה.

ע"פ 195/57 היועץ המשפטי לממשלה נ' הרצל גולשני, יב, 255 (נבו, החלטה מיום 28/2/58)

דשם, ב"כ הנאשם העלה טענה בדבר העדר פירוט מספק של הזמנים בהם בוצעו העבירות. ביהמ"ש העליון קבע: " נכון הדבר, שבשום פרט לא ניתן תאריך מדויק, והזמן צוין כתקופה מסוימת: במספר פרטים התקופה שניתנה היתה, שנה, ובפרטים אחרים אף שנתיים".

היוצא איפוא כי גם במקרה זה, הזמנים לא פורטו באופן מדויק אך תוארה מסגרת זמן מסוימת (ראה פסקה מול סעיף ה להחלטה).

מאחר והנאשם לא טען להתיישנות באופן פרטני (אלא העלה טענה כללית בדבר אי ציון מועד מדויק בכתב האישום) וכן המאשימה לא נדרשה לסוגיה זו באופן עובדתי (קרי, האם מהמסגרת הראייתית ניתן ללמוד על מסגרת זמן) אני דוחה את מתן ההחלטה ביחס לטענה זו לאחר שהצדדים ישלימו טיעוניהם בפניי. הסוגיה תידון בפתח הדיון הבא הקבוע בהליך זה.

6. לנאשם ישנו היתר העברה

הטענה בכתב האישום היא כי הנאשם הוציא מהמשק ראשי בקר ללא היתר. ככל שיש בידי הנאשם היתר כאמור, לא ברור מדוע לא הציגו בפני המאשימה והוא אף לא הוצג בפני בית המשפט בדיון שהתקיים. כך או כך, מדובר בטענת הגנה עובדתית הנטענת שהנטל להוכיחה נתון לפתחו של הנאשם. הטענה עתידה להתברר במסגרת שמיעת הראיות.

7. על מי מוטלת האחריות לסימון הבקר?

הנאשם טען כי האחריות לסימון הבקר מוטלת על הוטרנר הממשלתי. לדידו, הנאשם, כבעל משק המחזיק בבקר, נדרש להעמיד, ע"פ דרישה, את הבקר לבדיקה/ סימון/ חיסון. ככל שהוא מסרב לעשות כן אז מתקיימת עבירה. בתוך כך, הפנה להוראת סעיף 2 לתקנות המצביעה על סמכות הוטרנר לפרסם מועדים לסימון הבקר. אין בידי לקבל את הטענה.

האחריות לסימון בעלי חיים מוטלת באופן אקטיבי על בעל המשק או המחזיק בהם. על בעל המשק לפנות לרשות ולהסדיר את עניינו.

המסגרת הנורמטיבית:

תקנות 2-4 לתקנות מחלות בעלי חיים (רישום, סימון והובלה של בקר), תשמ"ה - 1985 (להלן: "התקנות").

סימון כללי של צאן

2(א) רופא וטרינרי ממשלתי או מפקח רשאי לפרסם, בדרך הנראית לו, בשטח רשות מקומית הודעה שבה יקבע את המקומות והמועדים לסימון צאן המוחזק באותו שטח.

(ב) פורסמה הודעה כאמור, חייב מחזיק הצאן להעמידו לרשות רופא וטרינרי ממשלתי או מפקח לשם סימון בהתאם להודעה. (ההדגשה שלי - מ.ע.כ.).

בקשה לסמן צאן

3. רופא וטרינרי ממשלתי או מפקח שמחזיק הצאן ביקש אותו לסמן את הצאן, יקבע תאריך, לא יאוחר מחדשיים מהיום שנתבקש כאמור לבצע את הסימון, במקום החזקת הצאן או במקום אחר שיקבע. (ההדגשה שלי - מ.ע.כ.).

איסור החזקת צאן שלא סומן

4. לא יחזיק אדם, בשטח רשות מקומית, בתום שלושה חדשים מיום פרסומה של הודעה כאמור בתקנה 2, צאן בגיל עשרה חדשים ומעלה שלא סומן בהתאם לתקנות אלה.

התקנות קובעות באופן ברור ושלא משתמע לשתי פנים כי אין להחזיק בצאן לא מסומן.

מעבר לחובה הראשונית המוטלת על המגדל/המחזיק בבקר, קיימת, בסעיף 2 לתקנות, לווטרינר או למפקח, סמכות

שבשיקול דעת, להורות למחזיק הבקר לסמן את בעל החיים בכל מקום ובכל עת שיורה עליו וזאת לצורך מניעת התפשטות מחלות. ברי הוא כי אין בקביעה זו כדי להוציא את החובה המוטלת על בעל המשק לפנות לרשות לצורך

ביצוע רישום וסימון כאמור.

האחריות להסדרת החזקת הצאן מול הרשות מוטלת על האזרח, ובמקרים מסוימים החוק מעביר אליו במפורש את הנטל האקטיבי. עיון בהוראות חוק נוספות בהקשר זה מעלה כי מעבר לסימון הפיזי, על בעל משק מוטלות חובות

נוספות כגון: בעל פר רבייה להודיע בכתב על מקום החזקתו כאמור בסעיף 10(א)(2) לתקנות השבחת ייצור חקלאי

(בעלי חיים) (בקר לחלב), תשי"ז - 1957; דוגמא נוספת, בעל משק עופות חייב לנהל רישום מדויק של חיסונים

וטיפולים כאמור בסעיף 26(א) תקנות מחלות בעלי חיים (הקמה והפעלה של משקי טיפוח, הפצה, רבייה וגידול של עופות), תשמ"א - 1981.

כך למשל, בתחום הארנונה, חובת ההודעה על שינוי מחזיק בנכס מוטלת על האזרח כתנאי לפקיעת חבותו. בפסיקה נקבע כי הרשות אינה נדרשת לעקוב מיוזמתה אחר שינויים ביחס למחזיקי הנכס. עוד נקבע כי חובות אלו נועדו להבטיח תפקוד תקין ויעיל של המערכת השלטונית ולמנוע הכבדה מיותרת על הקופה הציבורית. (ראה בר"מ 867/06 מנהלת הארנונה בעיריית חיפה נ' דור אנרגיה (1988) בע"מ (נבו 17.4.2008).

הדברים יפה כוחם גם במקרה דנן. הטלת המעקב אודות שינויים המתרחשים במשקים על הרשות המנהלית אינה ריאלית ואינה מעשית. אין לרשות את המידע או כל דרך לקבלו ללא דיווח של בעלי המשקים המחזיקים בצאן והבקר. כך, למשל, אין לרשות דרך לדעת באופן שוטף אודות עסקת מכירה או קניה של בקר ואין לה דרך לדעת אודות צאצאים חדשים במשק שיש לסמנם ללא שקיבלה דיווח על כך.

אין ספק שצריך להתקיים שיתוף פעולה של האזרח עם המנהל הציבורי על מנת לאפשר למנהל לבצע את פעולות ההסדרה והפיקוח וכן ליתן את השירות הנדרש ממנו וזאת כדי להגשים את תכלית החוק והיא מניעת התפשטות מחלות במשקים.

בבג"ץ 164/97 קונטרס בע"מ נ' משרד האוצר אגף המכס והמע"מ (נבו 4/2/98) נקבע כי מערכת היחסים שבין האזרח לרשות השלטונית (המנהל הציבורי), הם יחסים דו סטריים בבחינת "תן וקח" כשהבסיס ליחסים אלה מושתת על אמנה חברתית שביסוד משטר דמוקרטי.

"השלטון (לטעמי ראוי לומר: המנהל הציבורי) מחויב לשרת את הציבור - להבטיח שלום וסדר; לספק שירותים חיוניים; להגן על הכבוד והחירות של כל אזרח; לעשות צדק חברתי. אך המינהל הציבורי, שאין לו משל עצמו ולא כלום, אינו יכול לתת דבר לציבור אלא אם הוא מקבל מן הציבור". (שם, עמ' 321 להחלטה).

עוד נקבע בהקשר לכך כי חלה חובת הגינות על האזרח הכוללת גילוי מידע, העלאת טענות בזמן וחובה לפעול במהירות הראויה. (ראה בג"ץ קונטרס הנ"ל).

ברי הוא כי הדיווח של האזרח אינו נותר לבדו וגם הרשות מצידה יוזמת פעולות לבדיקת המצב במשקים וזאת באמצעות פעולות אכיפה וביקורות באמצעות פקחי אכיפה. תפקידם של אלה הוא לאמת את המצב הידוע לרשות אל מול המצב בפועל ולאכוף את החוק במשקים הלכה למעשה. התנהלות זו מתקיימת בנושאים רבים בהם קיימת הסדרה של האזרח מול הרשות כך שביר הוא שההסדרה מוטלת על האזרח והרשות אוכפת באמצעות מערך פיקוח את ההתנהלות הסדירה כך למשל: רישיון רכב, רישיון נהיגה, רישיון לכליה ירייה, הפעלת בית עסק ע"פ היתר וכיוצ"ב. מן המקובץ עולה כי על בעל המשק מוטלת החובה לפנות לרשות על מנת לסמן את ראשי הבקר שבהחזקתו. יתרה מזו, עליו לתזכר את הרשות, לבצע פניה נוספת על מנת לוודא שפנייתו בהקשר זה טופלה על ידי הרשות והמידע אכן התקבל על ידה (ראו והשוו ת.פ 31664-02-23 מדינת ישראל נ' אל עמרני (החלטה לא פורסמה, 27.5.24 סעיפים 57 ו-58).

לפיכך, טענת הנאשם לפיה החובה לסימון הבקר מוטלת על הלשכה הווטרינרית ולא על הנאשם - נדחית. 8. סוף דבר,

א. לעניין טענת פגם או פסול בכתב האישום - מועד ביצוע העבירה - המשך טיעון בסוגיה זו ישמע בדיון המשך שנקבע להלך.

ב. לעניין טענת ההגנה בדבר קיומו של היתר העברה של הבקר במועד הרלבנטי, טענה זו עתידה להיבחן בשלב שמיעת הראיות.

ג. לעניין הטענה בדבר הטלת חבות על הלשכה הווטרינרית לסימון הבקר ולא על המחזיק בבקר - טענה זו נדחית. ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ו, 08 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.